

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Velg Immanuel! Av Per Nordsletten

Les: Jes. 7, 10 – 15

Akas får en særlig oppfordring til å be om noe fra Herren, men han er så likegyldig, verdslig og fiendsk, at han svarer like ut, at han ikke vil begjære noe av Ham, og det endatil da ytre nød og fiender trykket ham.

Men hvor mange er det da ikke som ligner ham den dag i dag. Hvor ofte gjentar ikke Herren i sitt ord løftet om, at alt det vi ber om i Jesu navn, det skal vi få - men hvor mange er det ikke som forakter denne Herrens oppfordring og vender seg likegyldige bort fra Gud, slik som Akas gjorde, og som det derfor vil gå som det gikk ham.

Du som leser dette, hvordan har du det med Gud? I hvilket forhold stiller du deg til Ham? Kjære, undersøk dette nå i dag.

Herren ga et tegn, en jomfru skulle føde en sønn, og Hans navn skulle være Immanuel, Gud med oss. Men profeten måtte kalle sin egen sønn Maher Sjalal

Hasj-Bas, navn som skulle betegne den straff og ulykke, som skulle komme over Akas og folket for deres gjenstridighets skyld.

De fikk altså velge, men valgte dårlig, til sin egen både timelige og evige ulykke.

Kjære, nå får du også velge. Har du valgt Immanuel? Har du hengitt deg helt og i sannhet til Jesus? Å, da er du lykkelig. Da er Han først ved troen i deg, og så er Han også med deg, og når Han er med deg, kan ikke noe skade deg. Da skal alle ting tjene deg til gode - og jo flere prøvelser, kamper og trengsler du har, desto flere bevis får du på, at Herren vil deg vel, og Han har sagt: Jeg er hos ham i nød, jeg vil fri ham og herliggjøre ham. Ser det for din egen fornuft dårlig ut, at du har valgt Jesus til din eneste skatt, og ler og spotter verden over det, så vær bare stille og klyng deg til Ham, det skal snart vise seg, hvem som har valgt den beste del.

På randen av det store dyp - men frelst

Av Kjeld Stub

Les: Mrk. 9, 17 – 29

Det er et gripende bilde teksten i dag stiller oss for øye: En menneskesjel i de onde ånders vold, på randen av det store dyp.

Vi vet ikke noe nærmere om denne unge mann - men fra vår egen erfaring vet vi, at et slikt menneskeliv har sin sørgelig forhistorie. En sjel kommer som regel ikke med en gang under Satans herredømme og kommando. Som oftest har det litt etter litt - umerkelig for en selv - ved «små innrømmelser» til den onde fiende, ved en «liten» utroskap.

Fint og stilt spinnnes ofte syndens tråder om sjelen, en etter en, inntil man en dag ser seg på randen av det store dyp, bundet ved de mange tråder - med fortapelsens avgrunn foran seg.

- Det har gått mange mennsker slik. Kanskje også du vet noe å fortelle om dette?

Denne unge mann hadde vært i den ondes makt «fra barndommen,» står det.

Å, hvor mange unge kommer ikke tidlig inn under syndens herredømme og får lenken om foten! Hvor mang en mor vet ikke å fortelle om våkne nattetimer i angst og bønn for gutten sin. Så hører hun ravende trinn i trappen - famlende hender søker etter døren - hun forstår bare altfor godt hvordan det

er fatt: Synden har fått sitt forferdelige tak i hennes kjære gutt. Litt etter litt. Fra det lette flagrende ungdomsliv, slik som det leves av de fleste, er han kommet like ut på randen av det store dyp. Silketråden er blitt til en lenke av jern.

Er du en slik bundet sjel - måtte du da se din farlige stilling - se avgrunnen foran deg i hele dens svimlende dybde! For det er nettopp ett av Satans farligste kunstgrep, at han innbiller et menneske at det ikke er noen fare. Mang en har sagt som Samson: «Jeg skal nok gjøre meg fri denne gangen som før og slite meg løs.» Men hva leser vi videre om ham? «Men han visste ikke,» står det, «at Herren var veket fra ham.» (Dom. 16,20).

Jeg vet ikke hva som kan ha ført deg ut på randen av det store dyp. Kanskje er det dette menneskene kaller åpenbare laster, kanskje de «finere» former - men én ting vet jeg: Du er ulykkelig, der du står. Du er fortapt, prisgitt avgrunnsdypet, om du ikke lar deg frelse. For Gud skje lov,

det er en reddende hånd utrakt,

som ønsker å ta et fast grep om deg, vende deg om og lede dine føtter inn på fredens vei.

- Selv kan du ikke frelse deg - ei heller Herrens disipler - de kunne ikke helbrede den unge mann i teksten i dag. Men disiplene kunne gjøre én ting: De kunne peke på Ham, sin Mester, som har makt til å sønderbryte lenker av jern og dører av kobber, som har kjærlighet nok til å søke og frelse de fortapte, om de enn står på avgrunnens rand.

Det er Jesus, synderes venn, hvis stemme du har hørt gjennom Guds ord og forkynnelse, når Han legger sine gjennomborde hender på din skulder for å dra deg tilbake fra randen av det store dyp. - Å, vend deg om imot Ham, se Ham inn i øyet, rekk Ham dine syndebesmittede, bundne hender - Han vil løse dem. Gi Ham ditt skyldbetyngede, urene hjerte med alle de onde lyster som herjer der inne - H det og gjøre det til et Åndens tempel.

Si ikke: «Jeg vil slite meg løs.» Men si til Ham: «Herre, jeg tror, jeg tror på blodets rensende makt - jeg tror, at alene liv med Gud gir seier over synden - Herre ta meg som jeg er!»

Mange har stått

på randen av det store dyp

og har styrtet ned, fordi de ikke ville la seg advare. Tenk på en Saul, en Judas - kalte til noe stort og likevel fortapte! Mange har stått på randen av det store

dyp og har latt seg frelse - tenk på en Josef, en Peter.

Hvordan er det med deg i dag? Hva er ditt begjær, din bekjennelse? Enhver Kristi disippel sier: «Priset være Herren, som fikk gripe meg og gjøre meg til et Guds barn!»

Hør hva Jesus sier til den onde ånd: «Far ut av ham og gå aldri mer inn i ham!» Den som er helbredet av Jesus, behøver ikke å være engstelig for den onde ånds makt.

Jeg har hørt mange si: Jeg tør ikke bli en kristen, for jeg er redd for at jeg snart faller fra igjen - og da er det like så godt å la det være.

Det er forførerens røst - det er Satan som nødig vil slippe sitt bytte.

Å nei, Han som er mektig til å frelse, er også mektig til å bevare fra dag til dag, dersom du vil holde deg nær til Gud. Selv de onde ånder må være Ham lydige.

Du som har latt Herren få gripe deg, men frykter for dagene som kommer, fristelsenes og motgangens dager: Hør hva Herren sier: «Frykt ikke! Jeg har gjenløst deg, kalt deg ved navn, du er min. Når du går gjennom vann, er jeg med deg, og gjennom elver, skal de ikke overskylle deg. Når du går gjennom ild, skal du ikke svies, og luen skal ikke brenne deg.» (Jes. 43,1-2).

Det er et trygt og godt løftets ord til

alle kjempende Guds barn. Ta det til deg, om du hører Herren til, og lev på det!

Jeg har sett et bilde som fremstiller denne hendelsen det fortelles om i teksten i dag: Jesus er med de tre disipler oppe på forklarelsens berg, som ligger der i himlens strålende lys. Men nedenunder berget ser vi en flokk mennesker samlet i dunkelhet og mørke. Der er den ulykkelige far med sin syke gutt, prisgitt den onde ånds forferdelige herredømme. der er de andre disipler som ikke var med Herren på berget. Forgjeves har de søkt å skaffe den bundne sjel frihet - de kunne ikke. Men i forgrunnen av bildet står en av disiplene og peker

oppad til bergets topp

- oppad til Mesteren, som om han ville si: «Derfra skal hjelpen komme, vent til Han kommer ned fra berget. Han har makten til å helbrede.»

Det er en gripende sannhet som fremstilles for oss her, og en trøstefull sannhet - både for den syke sjel og disippelen.

Ja, Jesus alene kan helbrede deg, du som er syk og bundet i dag. Og Han vil gjøre det - for Han kom til verden nettopp for å gjøre syndere salige, for å frelse også deg.

Evangeliet om Kristus som vår Stedfortreder

av H. Bonar (1808-1889)

En gang talte vi med en ungdom som spurte: «Hva må jeg gjøre for å bli frelst?» Han var i mørke, og så intet lys.

Han var jo en synder – hvordan skulle han bli reddet? Han var skyldig - hvordan skulle han bli tilgitt?

«Ikke ved «rettferdige» gjerninger som vi har gjort».

«Nei, det vet jeg, men hvordan?» var hans spørsmål. «Ved at Kristus har gjort ALT!»

«Men er det mulig?» spurte han, «Kan jeg bli frelst ved at en annen har gjort alt for meg?»

«Det er ikke bare mulig, men det er den eneste måten, den eneste veien. Dette er Guds måte å frelse synderen på». «Skal jeg ikke gjøre noe som helst?» spurte han. «Ingen ting for å bli frelst», svarte vi. «Men fortell meg hvordan det er mulig».

«La oss gå tilbake til sannheten om Stedfortrederen. Du vet hva en stedfortreder er?» «Ja. Men hva har dette med meg og min sak å gjøre?»

«Kristus ofret seg selv for deg som din Stedfortreder. For å gjøre det du skulle ha gjort, lide det du skulle ha lidd og betale det du skulle ha betalt».

«Mener du at Kristus virkelig har betalt min gjeld, og at det eneste jeg trenger for å bli frelst er å tro det»?
 «Nei. Din gjeld blir ikke betalt av at du tror! Det ER betalt - betalt en gang for alltid, for alle evigheter».

«Hvordan kan Kristi gjerning som Stedfortreder, være godt nytt for meg»?

«Det er lagret nok penger i den banken til å betale all din gjeld mange ganger. Og du kan bare be om det. Lever bare sjekken din så får du pengene med en gang».

«Jeg skjønner, jeg skjønner», sa han, «den jeg «tror på» gir meg all frukten som Syndebærerens gjerning skaffet til veie på korset».

«Ja, akkurat. Eller, la meg si det på en annen måte: Kristus døde for vår synder. Han er Stedfortrederen. Han står for Gud som deg, og isteden for deg. Er du villig til å godta Ham som det? At Han HAR betalt all din gjeld og tilgir deg alle dine synder?»

«Ja, men det virker for enkelt».

«Vel, se det slik da: Gud har skaffet til veie en Stedfortreder for den skyldige. Og for mer enn 2000 år siden, led Han for alle synderes synd. En Rettferdig for de urettferdige.

Faderen setter denne rettferdige Stedfortreder frem for deg, og spør om du er villig til dette bytte. Sønnen gir seg selv til deg og tilbyr å være din Stedfortreder. Den Hellige Ånd setter Jesus frem for deg som din Stedfortreder. Vil du godta det? Faderen er villig til det, Sønnen er villig og Ånden er villig til det. Er du villig? Vil du godta det?»

«Er det virkelig slik»? sa han.

«Det er det. Det at du godtar at Kristus skal være din Stedfortreder er å tro på Ham».

«Er det virkelig slik»? sa han igjen. Og lyset brøt frem.

Evangeliet om Kristus som vår Stedfortreder gjorde at det lysnet av dag.

Ett nytt bud - broderkjærlighet

Av Chr. Knudsen

Et nytt bud gir jeg dere: Dere skal elske hverandre! Som jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre. 35 Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre. Joh. 13, 34 – 35

La oss tale om denne kjærlighet, som er

1. Lik den kjærlighet, som Kristus har elsket oss med, og
2. Skal være Kristi menighets særkjenne.

Lik den kjærlighet, som Kristus har elsket oss med.

Kristus elsker oss tross vår synd og med vår usselhet. Gud være lovet for, at Hans kjærlighet er av den art! Det er nettopp en slik kjærlighet vi trenger til.

En annen kjærlighet, som mer lignet den som vokser i det naturlige hjertes jordbunn, kunne ikke yte oss noen hjelp. Vi kan jo saktens elske også med vårt naturlige hjerte - ja føle en sterk kjærlighet. Men dette har da sin grunn i, at den vi elsker har slike egenskaper, eller står i et slikt forhold til oss, at han av den grunn fortjener vår kjærlighet. Vi elsker ham fordi han tiltaler oss eller står oss nær. Med andre ord: Vi elsker oss selv i ham. Forandrer han seg, slik at det vi fant elskverdig hos ham blir borte, så dør også kjærligheten hen. Er han ikke lenger slik som vi vil ha ham, så blir det etter hvert også forbi med kjærligheten.

Det er ganske annerledes med Kristi kjærlighet til sine. Se hvilket velsignet bilde evangeliene tegner av denne kjærlighet i fortellingene om frelserens forhold til sine første disipler!

Det var i sannhet en skrøpelig skare, og det krevde frelserens hjertelag for å vedbli å elske dem.

Manglet det på mat til de mange gjester ute i ørkenen, så spurte de med tanke på det lille forråd som var for hånden: Hva er vel det til så mange? Når samaritanene lukket sine husdører til for deres Mester og dem selv, ønsket

de å se det hevnet ved at ild falt ned fra himmelen. Da kana'aneerkvinnen vedble med sitt nødrops, sa de, ukjærlig nok: Skill deg av med henne. De kunne tviste på forfengelige verdensmenneskers vis om hvem som var den største blant dem. Da Maria fra Betania i en kjærlighet som ikke gjorde noen beregninger, salvet sin frelsers føtter med den kostbare salve, var det ikke bare

Judas som klaget over den ufornuftige luksus og ga sin kalde trang-hjertethet en barmhjertighetens ferniss ved å tale om de fattige - som om *Han*, frelseren, ikke brydde seg om de fattige! Hans egen Peter fornektet Ham, alle sov de under Hans angst og kamp i Getsemane. Og da Han var oppstanden, hadde det vært vanskelig for å tro det - ja Tomas ville enn ikke tro, før han fikk se.

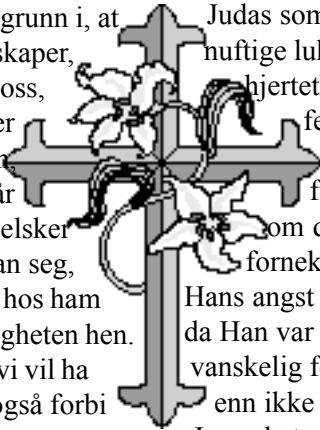
I sannhet en skrøpelig disippelflokk! Og likevel var Hans kjærlighet til dem like sterk og stor.

Ved påskemåltidet hadde Han sagt til dem: «*Jeg har lengtet inderlig etter å ete dette påskemåltid sammen med dere.*» (Luk. 22,15).

Og da Han var oppstanden, sendte Han dem straks bud og særskilt bud til den av dem som hadde bedrøvet Ham mest, Peter.

Slik var Han. Slik var *Hans* kjærlighet, og slik er den, den dag i dag.

Når evangelisten Johannes i sin boks trettende kapittel skal til med å tegne de

de siste trekk av Kristi lidelsesbilde, innleder han det med disse ord: «*Som Han hadde elsket sine egne som var i verden, slik elsket Han dem til det siste.*» (Joh. 13,1).

Det er godt for oss, at vi har nettopp en slik Herre og frelser. Ved Hans hjerte er det rom for Hans stakkars syndige disipler, når de kommer der, sukkende, syke, fristet og tilintetgjorte og ikke har annet å si enn dette: «*Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord.*» (Joh. 6,68).

Så la oss også elske hverandre i Kristi menighet, som Han har elsket oss.

Men det faller oss ikke så lett. Ganske visst er det slik, at den himmelske Fars barn alltid har kjærlighet til hverandre. Men de har ikke alle nok kjærlighet til alltid å kunne fordra hverandre. Vi fristes til å elske vårt eget også hos andre Guds barn. Hvor vi finner nettopp våre egne erfaringer, vårt eget åndelige anlegg, våre egne følelser og vår egen erkjennelse, der har broderkjærligheten et naturlig tilknytningspunkt. Der har den lettere for å oppstå, for å vedlikeholdes og for å skyte vekst.

Der hvor det er forskjell i åndelig anlegg og åndelig utvikling, der er det allerede verre for hjertene å smelte sammen. Men verst er det, når de åndelige erfaringer ikke synes i stort og smått å stemme helt overens.

Å, hvor ofte en forskjellig forståelse av dette eller hint i Guds ord har gjort skilsmisse mellom hjertene, skåret av broderbåndet og slukket ut kjærligheten.

Det var i sannhet ikke slik med vår Herres og frelsers kjærlighet, og det er ikke slik med den nå heller. Han lukket ikke sitt hjerte for de villfarende og vantro disipler, og Han gjør det ikke den dag i dag.

Og det aller verste ved dette, at vårt hjerte lukker seg så lett til, når meningene går fra hverandre, er den ting at det vanligst er vår egenkjærlighet som er den dypeste årsak. Var det enda bare en ren og uforfalsket nidkjærhet for sannheten! Men det faller så vanskelig å elske andre med deres avvikende meninger av den grunn, at våre egne meninger står så høyt hos oss, *fordi de er våre.*

Å, hvor all striden og spliden dog bærer vitnesbyrd imot oss! Herre Gud, gi oss mer av din Ånd, fredens og saktmodighetens Ånd, så den skade «Josef» har lidd, kan leges.

La oss elske hverandre uten tanke på vederlag og lønn. Den kristne kjærlighet må være uten beregning. Dersom vi elsker dem som elsker oss, da er jo dette *ikke noe annet enn, hva også hedningene gjør.*

Kristus elsker oss, fordi Hans hjerte er slik, at Han ikke kan annet. Hans vesen er å elske. Han *er* kjærlighet. Slik skal

det også være med dem som vil høre Ham til.

Det er en del mennesker - også blant kristne - som ved et røft og støtende ytre, ved en kantet karakter og et tillukket vesen lite anbefaler seg til andres kjærlighet og lite innbyr til å bli elsket. Og likevel trenger også disse til kjærlighet - ja kanskje vel så mye som andre som har lettere for å vinne den.

Kristus elsker alle. La oss ikke gjøre forskjell. La oss i ethvert tilfelle øve oss i dette med alvor, å elske *alle* Guds barn, uten hensyn til deres egen elskverdighet.

Vi kan i sannhet ikke se elskverdige ut i Guds øyne. Og likevel elsker Han oss med en ubegripelig kjærlighet. La oss elske, som Han elsker. *La oss være barmhjertige, som vår himmelske Far er barmhjertig.*

Vår kjærlighet må være en virksom kjærlighet. Virksomhet er i den grad nødvendig for kjærligheten, at den ikke en virksom kjærlighet, så blir den en hendøende kjærlighet.

En vandringsmann hadde gått seg trett i Alpenes snøregioner. Hans gang var blitt matt, og hans blod holdt på å stivne under kuldens innflytelse. En farlig søvn, den visse døds forvarsel, er i ferd med å bemektige seg ham. Da ser han liggende ved veien en annen vandringsmann, en lidelsesfelle, tilsynelatende allerede livløs og stivfrossen. Han kommer likesom til seg selv igjen. Medfølelsen med den andre vekker ham av hans død. Han gir seg til gni den andres stive lemmer med snø. Og se, den tilsynelatende døde slår øynene opp. Dermed var også redningsmannens egen søvnighet forsvunnet.

Kjærligheten er ikke en blott og bar indre fornemmelse som skjuler seg i hjertets kammer. Den dør, når den forsøkes lukket inne. Den må utfolde seg og være i virksomhet.

Slik var det med vår Herres og frelsers kjærlighet. Den var alltid i arbeid og uttømte seg inntil døden på korset. Og slik er det med vår Herres og frelsers kjærlighet ennå i dag. Den søker det fortapte, den leder de får som er funnet på de gode gressganger, den ber for alle. Den er aldri ledig.

Bøker og hefter for salg:

<http://www.ekris.net/ekrist/>
eller kontakt bladets utgiver!

Det klare ord!

Av M. Luther

Ditt ord er en lykt for min fot og et lys på min sti. Slm. 119, 105

Det er en forskrekkelig spott og å laste den Hellige Skrift og hele kristenheten, når man sier at den Hellige Skrift er dunkel og ikke så klar, at hver og en kan forstå den og lære og vise sin tro av den.

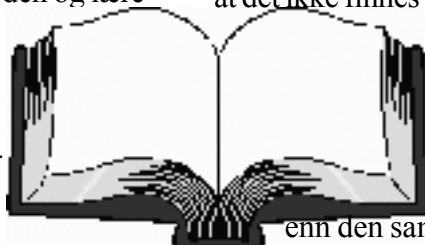
En tydeligere bok enn den Hellige Skrift har aldri blitt skrevet på jorden. Slik som solen er i forhold til alle andre lys, slik er Bibelen til alle andre bøker.

- Dere skulle ikke la noen føre dere bort ifra eller ut av den Hellige Skrift, hvor stor flid man enn anvender på det, for om dere overgir den, da er dere fortapt, og man leder dere hvor man vil. Men forblir dere fast ved den,

da har dere vunnet og behøver ikke akte de andres rop og skrik mer enn klippen akter havets vover og bølger.

- Vær bare visse på det og tvil ikke, at det ikke finnes noe klarere enn solen, det er Skriften, og kommer en sky fremfor den, så er det dog ikke noe annet bakom skyen, enn den samme strålende sol.

Om det slik finnes et dunkelt sted i Skriften, så tvil likevel ikke, for det er visselig samme sannhet som på andre steder er tydelig. Og den som ikke kan forstå det dunkle, han skal holde seg til det klare.

Herrrens ord er rene ord, likesom sølv som er lutret i en smeltedigel i jorden – sju ganger renses.

Slm. 12,7

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

Men de som venter på Herren, får ny kraft. De løfter vingene som orner. De løper og blir ikke utmattet, de går og blir ikke trette. Jes. 40,31

Vekk meg opp, o Herre!
Min sjel, merker du noen lunkenhet hos deg? Holder du deg mindre nær til Herren? Er du mindre himmelsinnet? Ligger du mindre stadig for nådens trone? Har du mindre stadig samfunn med din frelser? Er din bønn blitt mindre brennende enn den har vært? Er ditt åndelige livs pulsslag mer matt og ustadig? Er livets brød mindre kvegende for ditt hjerte? Har de usynlige og evige ting veket plassen for de synlige og timelige? Holder du på å synke ned i en søvnig selvtilfredshet, og begynner du å skikke deg like med verden, slik at du utsetter deg for å tape ditt åndelige liv og forspille din salighet?

Våk opp! Rop til din Gud: Vekk meg opp, o Herre!

Han kunne støte deg kaldt tilbake og si: «Hvor ofte jeg ville samle deg, som en høne samler kyllingene under sine vinger. Men dere ville ikke.» (Luk. 13,34). Eller: «Efra'im er bundet til avgudsbilder. La ham fare!» (Hos. 4,17).

Men i sin vrede kommer Han barmhjertighet i hu. «De... skal igjen dyrke korn og blomstre som vintreet.» (Hos. 14,8). «For Herrens munn har talt.» (Jes. 1,20).

Hvor og hvordan skal jeg finne nåde til oppvekkelse? Gå inn i ditt lønnkammer, bøy dine kne og rop til Herren!

«Vent (bi) på Herren! Vær ved godt mot, ditt hjerte være sterkt! Ja, vent (bi) på Herren!» (Slm. 27,14).

J.R. MacDuff

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

*Kom meg i hu etter din miskunnhet,
Herre, for din godhets skyld!* Slm. 25,7

Frelsens ark

Av Christian Dick 1815 - 1882

Så gikk Han i båten, og disiplene fulgte Ham.

Den båten Jesus gikk ombord i hadde vel i likhet med andre båter, et navn. I vår tekst kalles den bare *båten*, og den kan også fortrinnsvis, utelukkende kalles så, for det er *båten* over alle båter, den eneste båt salighetens havn kan nås ved.

Somme kaller den *arken* etter det skip Noah og hans familie ble frelst i, da syndfloden utryddet alt levende på jorden. Og dette navn er berettiget, for det er en frelsende ark som fører sine passasjerer lykkelig over de stormbevegede, brusende vann til det trygge Ararat.

Somme kaller båten «*Dåpen*,» med hjemmel i Peters ord i hans første brev: «*Dåpen frelser oss*,» og Kristi ord: «*Den som tror og blir døpt, skal bli frelst*.»

Somme kaller den «*Troen*,» for mennesket rettferdiggjøres ved tro alene.

Somme kaller den «*Nåden*,» for «*der synden ble stor, ble nåden enda større! Og likesom synden hersket ved døden, så skal også nåden herske ved rettfer-*

dighet til evig liv ved Jesus Kristus, vår Herre.»

Somme kaller den «*Evangelium*,» for «*Kristi evangelium er en Guds kraft til frelse for hver den som tror.*»

«Kjært barn har mange navn,» og denne båt er kjær for Guds menighetsskare, de helliges samfunn, den lille flokk som Jesus kjennes ved, den lille hjord som det behager den himmelske Far å gi riket, de utvalgte og elskede, som Gud og vår Herre Jesu

Kristi Far etter sin barmhjertighet har gjenfødt til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde, til den uforgjengelige, ubesmittede og uvisnelige arv som er bevart i himlene til dem, som ved Guds makt holdes oppe ved troen til den frelse som ligger ferdig til å åpenbares i den siste tid.

Navnet «*Nåde*,» inneslutter likevel alle de øvrige navn i seg, for apostelen sier: «*Av nåde er dere frelst ved tro, og det er ikke av dere selv, det er en Guds*

gave, ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg.»

Og Hans disipler fulgte Ham - Jesu disipler er passasjerer i denne velsignede båt, som Jesus gikk ombord i. Den i og av verden så lite aktede og skattede båt. Den som er bygd på Golgata av den store skipsbyggmester og løp av stabelen da det fra korset lød fra den døende frelsers munn: «Det er fullbrakt,» og på hvilken Han er styrmann, som sa: «Se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.»

Er du, kjære tilhører, en Jesu disipler? Har du fulgt Hans oppfordring: «Følg meg?»

Er du det ikke og har du til denne stund ikke fulgt Ham som alene er Veien, Sannheten og Livet - så kom nå og bli det, kom nå og følg Ham! Ennå er det nådens tid, ennå er det ikke for sent, ennå står Han med utstrakte armer imot deg, kaller på deg, vinker deg inn og innbyr deg til å komme til seg som du er.

Ennå sier Han: «Se, jeg står for døren og banker! Den som kommer til meg, vil jeg ingenlunde støte ut.»

Å, kom og følg Ham! Akk, «hvilken salig stund du fikk, om du begynte nå, i dette øyeblikk!»

Fallet

Av Otto Funcke

Kvinnen så nå at treet var godt å ete av, og at det var en lyst for øynene – et prektig tre, siden det kunne gi forstand. Så tok hun av frukten og åt. Hun gav også sin mann, som var med henne, og han åt. 1 Mos. 3,6

Nå er det altså skjedd, det skrekkelige: Synden. Mellom Guddommen og menneskeheten er det nå en bunnløs avgrunn og til menneskets øre trenger dødsbølgenes fjerne brusing. «Nå vel, hva merkelig har da hendt? En frukt er spist, det er det hele!» hører jeg sagt. Akk ja, en frukt! Hva enten det dreier seg om spisingen av en frukt eller (la meg tale dårlig) om en engels

mord, det er ikke hva det kommer an på her. Mennesket har formastelig sønderrevet det kjærlighetens og tillitens bånd, som forbandt ham med Gud. Han har slått sin Gud og Far like i ansiktet, da han trodde slangerøsten – da han trodde, at Gud kunne være en løgner – da han trodde, at allgodhetens Far misunte og holdt tilbake hans lykke for ham. (v.4 - 5). Det er saken.

Det lå en lengsel i mennesket, en mektig streben etter å komme videre, etter å stige høyere, etter å skue inn i alle tings evige grunn. Gud selv hadde lagt ned denne drift i hans hjerte. Gud selv ville også føre mennesket til dets mål på en hellig vei. Han skulle i virkeligheten bli Gud lik - ja bli delaktig i Hans herlighet. Hans øyne skulle mer og mer bli opplatte til å erkjenne, hva som var godt og ondt.

Nå er mennesket «Gud lik» – i dette ene, at han har handlet likeså selvstendig som Gud - men derfor er han også blitt Ham ulik i alt annet. Nå er hans øyne opplatte – de kjenner hva liv og død, hellighet og synd, frihet og trelldom er. Men akk, liv, hellighet og frihet kjenner han som tapte, forspilte goder - synd, død og trelldom kjenner han som sin beskikkede del.

«Og de skjønte at de var nakne.» Stakkars barn, som så gjerne ville vite hva en dolk kunne være nyttig til (som Faderen hadde forbudt dem endatil å røre), og hvem man lærte å støte dolken i deres eget bryst. Ja, nå vet de hva en dolk formår – de gråter, blør og dør.

Men du, leser, forundre deg ikke over at det første menneske så skammelig kunne mistro Gud og tro slangen. Gjør du ikke det samme, så ofte som du synder med bevissthet. Vil ikke også du oppnå lykksalighet og avverge ulykksalighet ved det at du – forakter Gud?

Bare én trøst levnes oss i denne elen-

dighet: Mennesket er forført og bedratt. Vi vil ikke her tale videre om slange og djevel - i det er jo mye dunkelt og hemmelighetsfullt - men på våre kne vil vi takke Gud, når vi hører at mennesket, da han syndet, var en forført. Ve ham, at han lot seg forføre! Men dog allikevel, hell ham, at han var en forført. Synden hørte ikke til hans opprinnelige vesen, den er ikke sprunget ut av hans vesen – ikke gjennomskuet han hva han gjorde da han syndet. Han måtte først bli forblindet og bedratt. Måtte alle de, som forunderlig nok synes seg opplyste, når de spottende spør: «Hvilket dannet menneske tror i vår tid på en personlig djevel?» – måtte de dog gjøre det klart for seg, at de berøver oss den store trøst, at vi er forførte skapninger og av den grunn skapninger som er bestemt for forløsning.

Først gradvis synker Eva ned i synden, som i et fremmed element - som en som streber imot og kjemper mot seg selv - som en som bare bevende synder, som midt i lysten allerede føler gru over den syndige attrå i sitt hjerte. – Vi føler, at for en slik skapning er redning mulig, om den enn ikke kan redde seg selv.

For sannelig, det er skjedd, det skrekkelige, og ikke noe kan gjøre det uskjedd mer. Akk ve, at hun sto stille og lyttet --- - nei! nei! ve, at vi står stille og lytter til de stemmer som forvirrer oss i vår samvittighet: «Skulle Gud ha sagt? Umulig! Du tranghjertede, skulle det være synd? Natur er det, drift, nødvendighet, din rettighet er det – i det høyeste en svak-

het. Hva du anser for fromhet og sannhet, er ikke noe annet enn lunefullt selvplageri ----!»

Akk, gid hun hadde flyktet, den første menneskemor – flyktet på lynsnare føtter og med et ve på sine rene lepper. Men hun begynner å forhandle med den onde – hun disputerer og spekulerer. Når har imidlertid du, du, som leser dette – når har du ennå beseiret synden, der hvor du innlot deg i underhandling med den? Overfor fristelsen – like mye om den treder deg i møte i skikkelse av et usedelig bilde, av et listig menneske, av en slett bok eller hva det nå kan være - der er bare hellig vrede, skarp og fullstendig avvisning på sin rette plass. Ethvert lefleri, enhver høflighet og akkordering fører til nederlag.

Akk, hun blir stående. Hun svarer ikke bare forførerer, hun låner øre til hans smigrende tale, og stadig søtere lyder denne stemme og stadig skarpere klinger Guds stemme, stadig mer og mer forvandles Hans vennlige, nåderike åsyn til en kold, misunnelig tyranns åsyn. Og hun ser på frukten, den forbudte frukt, og yndigere og mer duftende og mer attråverdig og alltid, alltid mer uunnværlig blir den. - Hver eneste blodsdråpe koker og syder, det er umulig, ganske umulig å avholde seg ---- nå er det skjedd! Og englene skjuler sitt ansikt.

Skjul det du også. Den historie som vi nettopp nå har gjennomlevd med Eva, det er din historie, den har vært det mer enn en gang, kanskje endatil i går.

Retten årsak

Av Nils Th. Ylvisaker

Men alle dem som tok imot Ham, dem gav Han rett til å bli Guds barn.

Joh. 1,12

Når Gud treder nær synderen ved evangeliet - med all sin rike nåde - da er valgets avgjørende time kommet for mennesket. Da må loddet kastes - det lodd som skal avgjøre hans evige skjebne - avgjøre om han skal bli en brann for helvete eller en himmelens arving.

Det beror nå utelukkende på hvilket forhold han vill innta til den nådens Gud, som er kommet nær ham. Han må enten forkaste eller motta. Velger han i ulykksalig blindhet å stoppe sine fingre i ørene for nådens kall og lukke sitt hjerte til for Guds gave - hva enten dette nå skjer av lettsindighet, verdslig-

het og kjødelig trygghet eller egenrettferdighet og hovmodig stoling på sin egen dyd - noe som alt sammen benevnes i Skriften som vantro - og han blir ved med det inntil enden - da går han på grunn av egen skyld evig fortapt.

«Den som ikke tror, skal bli fordømt.» (Mrk. 16,16).

Mottar derimot mennesket nådens gave - se, da blir han frelst, og det er nettopp med troen gaven kan mottas. Derfor har de gamle kalt troen en hånd. Når altså denne hånd fra menneskets side møter Guds utrakte hånd, som syndenes forlatelse, liv og salighet rekkes oss i - se, da inntreer det salige livssamfunn mellom synderen og Gud.

Men denne hånd har vi ikke av oss selv. Den samme Gud som med sitt allmakts «bli» har skapt den legemlige hånd, må også skape troens hånd - og det gjør Han nettopp ved evangeliet.

Men du tenker: «Skal loven aldeles forties? Har ikke loven noe å utrette?» Visst skal lovens forkynnelse gå ved siden av evangeliets - for hele Guds ord skal forkynnes. Når Herren utfører omvendelsens og troens verk i synder-

ens hjerte, da har visst nok loven også sin gjerning å utrette - dog ikke til å skape troen, men bare forberede og mottakeliggjøre hjertet for «troens ord.»

Loven skal døde vårt selvsterke Jeg og sønderknuse hjertet ved syndens åpenbaring. Og når synderen bever for Guds vrede og lovens dom, da kommer evangeliet med sin salige trøst og sier: «Frykt ikke! Kristus er død for dine synder. Ved Hans blods utgytelse er dine synder deg forlatt.»

Ved det våkner troen «først i en lengsel sin Jesus å eie.»

Den bekymrede synder tenker: «Ja, kanskje også mine synder er utslettet ved forsoningens blod? Kanskje også mitt lange synderegister er naglet til korset? Kanskje vil Herren i sin barmhjertighets rikdom også ta meg fattige synder til nåde?»

Og så sant synderen bøyer seg i ydmykhet under nådens løfte, vil troens gnist vokse og la sjelen omsider få hvile seg trygt i Guds nådes gode armer og bekjenne frimodig: «Jeg vet, min frelser lever!»

«Fåv nåde alt jeg får,

Hos Gud fra først til sist!»

Forræderen vet også hvor du bor!

Av Ludvig Hope

Men også Judas, som forrådte Ham, kjente stedet, for Jesus kom ofte sammen med sine disipler der. Joh. 18,2

Selv i den ensomste bønnekrok, midt i den hardeste sjelekamp kommer forræderen med sitt fristende kyss.

Så fører han tanker og lyst bort i all verden, på tillatelige og utillatelige ting, mens sjelen skulle og ville være alene med Gud. Bønnens åndsmakt stjeles, og vi merker at han vil binde oss og føre oss bort fra Gud. Hans makt er ofte sjelen så nær mens vi ber, at før vi sa amen, glemte vi at vi ba.

Så mang en kristen har grått over seg selv i slike stunder, mens han har spurt: «Kan jeg nå være en kristen?»

Nei, ikke for vår bønns skyld kan vi være det, verken i slike eller i bedre tider, men for Jesu skyld får vi være det, hvor onde vi enn føler oss, og hvor hårdt vi enn fristes.

Når ikke frelseren selv fikk være i fred, hvordan kan vi vente det? Så er det vår tro også her, at Han som selv er blitt fristet, kan komme dem til hjelp som fristes.

Gå da trøstig til bønn på kampens dag, og ellers alltid - om det er tusener forrædere ved din side, så skal likevel ingen seire over deg. Han som lot seg fange av Judas, seiret i sitt fangenskap over alle våre fiender.

Ved korset, hos Jesus i bønn, er forførerens makt ingen makt - om du føler hans ondskap i deg og omkring deg, så seirer du likevel.

Sett all din trøst til Guds ord, og tenk ikke så mye på hvordan din bønn var, så går du den rette vei inn til Guds hjerte, og Han som forsvarte synderinnen, forsvarer også deg.

**Av nåde alt jeg får
Hos gud fra først til sist,
Av nåde leges mine sår
Av legen Jesus Krist.**

**«Nådefulle Gud,
synd du sletter ut,
Jesus tok all synd som sin,
Og derfor også min»**

Det uforskyldte

Av Fredrik Wisløff

Gud er den enehandlende i sitt forhold til mennesket. Derfor er alt i kristendommen uforskyldt.

Det er det guddommelige i kristendommen som er uforskyldt. Det er alt det som er virket av Gud. Men for Ham er det intet annet som har verdi, enn det som Han selv har virket. Derfor er det bare *det uforskyldte som gjelder*.

Det uforskyldte er ikke én tone på kristendommens mangestrngede harpe, slik at noen griper den tone, mens andre spiller mest på andre strenger. *Tonen om det uforskyldte er grunn-tonen i det hele*. Det er den som bringer strengene i det rette forhold til hverandre og gir spillet harmoni. Så sant det er *evangeliets* harpe det spilles på, må sangen bli om det uforskyldte.

Dette med det uforskyldte er ikke noe som man nødvendigvis må «ha med» om det hele skal bli ekte - det er senteret hvorom alt dreier seg, og hvor til alle radier peker inn. *Hvor det uforskyldte mangler, mangler Gud*.

Guds nåde er ikke bare *starten* for den kristne. Syndenes forlatelse er ikke et begynnerstadium, hvorfra man senere føres videre idet man åndelig modnes Kristus er ikke bare døren, men også veien. Kristus er ikke bare a, men også å og alt som ligger imellom. Den som ikke lever i daglig syndsforlatelse, lever heller ikke i Kristus, hvor «åndelig» han ellers er.

Det uforskyldte blir kjærere og mer umistelig for en kristen jo mer han åndelig modnes. Aldri er det uforskyldte et menneske så dyrebart som ved avskjeden med livet. Og da er det den beste kristen som trenger mest nåde.

Hvor ikke det uforskyldte er grunn-tonen i et menneskes gudsopplevelse, er opplevelsen ikke en evangelisk frigjørelse - og det egentlige i frelsen er ennå ikke grepet.

Uten det uforskyldte kan nok et menneske oppnå moral - men aldri hellighet.

Uten Guds nåde kan man nok gjøre religiøst arbeide - men intet verk som består.

Tidligere nummer av bladet, se:

www.bladet.org

Tjenesten

Av Einar Kristoffersen

Jeg ber ikke bare for disse, men også for dem som ved deres ord kommer til tro på meg. Joh 17,20

Dette lyder i den såkalte Jesu yppersteprestelige bønn. Han ber sin Far i himmelen om dette. Han har bedt for sine disipler, de som var til stede der, men nå ber Han om at det ord Han har plantet i dem - den åpenbaring Han har gitt dem del i - må resultere i at mange må bli frelst, og så bevart ved dette samme ord. Og nå kaller Han det *deres* ord! Merk deg det! Han sier nemlig tidligere i det samme kapittel: «Jeg har gitt *dem* ditt ord.» (v.14).

Det var noe mektig disiplene hadde fått del i. De hadde fått det ord av Jesus som kunne bli til frelse for den dypest falne - ja, det eneste ord det er frelse i! Apostelen Jakob beskriver det slik: «- Ordet som er innplantet i dere, og som er mektig til å frelse deres sjeler.» (Jak. 1,21). Mektig til å frelse din sjel! Herren selv er til stede i dette ord, og virker!

Tenk om de nå skulle resonnerert som så, og sagt: «Ja, nå er vi frelst! La oss gå tilbake til vårt gamle liv og leve for oss selv, som vi gjorde før.» Er det ikke noe som skurrer for deg her? Hvordan skulle da Ordet ha nådd deg? Jo, Gud kunne reist opp vitner av steinene, vi vet det av Hans ord, men det ville virkelig ikke ha talt til disiplenes fordel, ikke sant?

Du som mener deg å ha fått del i Hans frelsesord det vil si, ikke noe mindre enn å ha lært Jesus å kjenne i sannhet - hvem lever du for? Hvordan prioriterer du? Er du så opptatt med å gjøre deg selv det makelig her i livet, at Guds rike lider under det? Du vil kanskje si: Ja men, det er jo ikke tjenesten jeg skal bli frelst ved, men nåden! Ja, er du frelst, så er du frelst ved apostlenes ord - fordi de var lydige! De visste også at det ikke var ved tjenesten de skulle bli frelst, men de kunne ikke tie om det de hadde sett og hørt. (Ap.gj. 4,20).

Tenk Jesus ber her for *deg* - *du* som er kommet til tro på Ham ved apostlenes vitnesbyrd - at *du* må bli bevart ved dette ord. Igjen: Hva prioriterer du i livet? Kan hende må du si som sant er: Meg selv fremfor alt! Ja, det er en kristens kjennetegn å bekjenne sin *synd*, der han ser den.

En røverhule, det er en hule hvor synderen gjemmer seg *med* sin synd - det er noe ganske annet å leve under syndenes forlatelse, og stå i blodets renselse!

Det er kan hende betimelig å peke noe på dette i vår tid, hvor det ser ut for at verden får mer makt over de troende enn noen gang før. Stans opp,

og spør deg selv hvorfor Jesus ennå lar deg være her i verden! Det kan jo bare være ett svar på det: Noen skal bli frelst ved det! Du skal få bringe til andre det du selv har mottatt. Be Herren om øyne å se med her, for når dette blir alvor for

oss, er det snart å ende i trelldoms åk igjen. Disiplene skulle så visst ikke frelles ved sin tjeneste - Han hadde som kjent, *allerede* gitt dem Hans (Faderens) ord!

Det er *Ordets* tjeneste!

Se, hvor stor kjærlighet!

Av F. W. Krummacher

Hvilken kjærlighet var det ikke, som dro Ham ned til jorden i vårt syndige kjøds lignelse og i vår dunkle tåredals natt!

Å, hvilken kjærlighet, som tvang Ham til å stige ned i vår jammer for å ta på seg hele vår syndebyrde, forbannelse og vrede! Å, hvilken kjærlighet som beveget Ham til å bli den mest foraktede og uverdige blant menneskenes barn, som fornedret Ham til døden, og lot Hans hjerte briste og forblø seg på korssets tre! Hvilken kjærlighet!

Og se - kjærlighet til syndere var det, ikke noe annet enn kjærlighet til syndere - for ikke for englenes skyld - nei, for din og min skyld, kjære broder! gav Han seg inn i slik nød.

Den arme synder er gjenstand for

Hans kjærlighet - den jord som er befestet med forbannelse er Hans åpenbaringssted, og det hendøde hjerte er Hans kjærlighets verksted. Og hvor Han noen sinne åpenbarte seg i verden, der gjorde Han det som en slik som har hjerte for de elendige, som hjelper de fortapte, som antar seg syndere. Se, slik er vår Jesus' hjerte, og - Hans arm - Hans makt står i dette hjertes, i denne synderkjærlighets tjeneste.

Har Han hittil skaltet og valtett slik i verden, som om Han hadde sin makt til noe annet, enn til synderes redning og frelse? Dem til gode har Han mektig slått helvete og trådt Satan under sine føtter - for dem overvant Han døden og brøt sønder gravens segl - og hva Han ennå har gjort og daglig gjør - se, det er alt beregnet på synderes frelse.

Sommermøter!

De årlige samlingene på Holtane bedehus blir antakelig flyttet til et leirsted neste år, og da uke 29. Det blir et noe annet opplegg, med overnatting på stedet o.l. Det vil også bli noe knyttet opp mot Den Indre Sjømannsmisjon. Mer info om dette i neste nr. av bladet.

Frykt Gud!

Av Einar Kristoffersen

28. Frykt ikke for dem som dreper legemet, men ikke kan drepe sjelen. Frykt heller for Ham som kan ødelegge både sjel og legeme i helvete! 29. Selges ikke to spurver for en skilling? Men uten deres Far faller ikke én av dem til jorden. 30. Men endog hårene dere har på hodet, er talt alle sammen. 31. Frykt derfor ikke, dere er mer verd enn mange spurver. Mt. 10, 28 - 31

«**H**elvete er avskaffet,» sies det fra enkelte hold i dag. Og da menes det rett og slett, at *vi* har bestemt oss for å ikke tro på det. Slike antikverte forestillinger kan vi ikke være bekjente av, i vår opplyste tid!

Men hva hjelp er det i det, når Guds ord nå engang fremdeles «*tror*» på det? Det er det samme som om vi ville si: «Døden (som er syndens lønn (Rom. 6,23)) er avskaffet.» Folk ville jo likevel dø som før, om vi aldri så mye bestemte oss for det!

Dette er nemlig ikke lagt i vår hånd å bestemme over, og her viser Jesus oss i hvis hånd det ligger. (v.28b). Hans vilje og bestemmelse kan ikke vi avskaffe.

Vi nevnte antikverte forestillinger, og så langt er det rett, at det som har med helvete å gjøre, er overlatt til *forestillinger*. Det sies lite om hva det konkret består i, men at det er et alvor over det langt utover hva vi kan forestille oss her, det levner Guds ord ingen tvil om.

Det er som om Ordet roper til oss: «Dette må du for enhver pris unngå!»

Så også i teksten her. Den viser oss at de middelalderske forestillinger om djevler som piner mennesker i flammer og lignende, virkelig er antikverte forestillinger, men dermed er ikke alt sagt - og dermed er ikke fortapelsen avskaffet, men bare enkelte *menneskelige* forestillinger. Teksten her viser oss at helvete har noe med å møte Gud, i en bestemt tilstand, å gjøre - nemlig uforsonet med, og dermed uforsonlig overfor Ham. Og at det består i - ikke som enkelte hevder i dag, en utslettelse av legeme og sjel - men en *ødeleggelse!* (v.28). Hva nå det måtte bety. Men uansett om vi ikke har det klart for oss, bør vi høre nøye på Jesu ord her, om å *frykte* for Ham, som har denne makt. Det vil si, også frykte for den tilstand som setter oss i en slik stilling.

Det er jo også så meningsløst, da det finnes en talsmann hos Faderen, Jesus

Kristus den rettferdige, som har sonet for all verdens synd (1 Joh.2.1-2), slik at det virkelig er bibelsk belegg for sangstrofen: «Ingen behøver fortapte å gå.»

Og den som har sørget for dette, er nettopp den Gud som har denne makt til å kaste i helvete. Kom til Ham med din synd, og tro den forlatt for Jesu skyld, så er du fri. Tro den forlatt fordi Han som ber deg komme til Ham med din synd, har lovt deg dette: Den som kommer får forlatelse.

Han *er* den ufattelige kjærlighet (1 Joh. 4,8og16), som lot sin egen elskede Sønn, gå i dommen i den skyldiges sted! «En rettferdig for urettferdige,» som Skriften uttrykker det. (1 Pet. 3,18).

Hvorfor skulle noen gjøre det, uten av kjærlighet? Har noen fått en rettferdig dom, så er det ingenting å si på at den må sones! Men dette ville Herren skåne oss for - å møte Ham som dommer - og for å kunne det uten å sette til sides verken sin *rettferdighet* - som krever synden sonet - og sin *kjærlighet* - som vil forbarme seg over synderen - gikk Han selv i synderes sted, som det står skrevet: «Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv... Han som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i Ham skal bli rettferdige for Gud.» (2 Kor. 5,19a og 21).

Rettferdige for Gud i Ham, ved dette Guds verk, og ikke ved vårt eget strev. - Så har Gud elsket *deg*!

Kan du fatte den kjærlighet til deg som Jesus beskriver her? Eller kjenner du noen annen som elsker deg så høyt, at vedkommende holder regnskap med hvert hårstrå som faller av ditt hode? Men det gjør altså Gud! En slik kjærlighet er *du* gjenstand for! Her er igjen dette ufattelige ved Gud - vi kan ikke begripe det, men må bare tro det, fordi Jesus sier at det er slik. La oss gjenta det: Gud holder regnskap med hvert hårstrå på ditt hode.

Og som Jesus også åpenbarer her - Gud elsker hele sitt skaperverk (v.29), og derfor vil Han heller ikke la det bli liggende med mennesket i fallet, men reise det opp igjen sammen med mennesket. (Rom. 8,19-22).

Når Jesus altså taler om frykt, vender Han vår oppmerksomhet bort fra det vi vanligvis frykter, blant annet andre menneskers forfølgelse og vold, og til Gud. Skal du nå frykte noe, så frykt Gud!

Men så avsluttes teksten vår med et: *Frykt ikke!* Men her - som alltid ellers - aldri med et *frykt ikke*, slik ut i luften, men alltid knyttet til noe bestemt, en *årsak*. Her i teksten viser Han tilbake til det Han har åpenbart oss om Guds kjærlighet, og sier: «Frykt *derfor* ikke!» (v.31a).

Så, *derfor* igjen: «Hold deg til Hans kjærlighet! - Det er eneste redning for deg!»

«Se derfor Guds godhet og strenghet - strenghet mot dem som er falt (har

støtt seg på Guds kjærlighet åpenbart oss i Jesus Kristus), men over deg er Guds godhet, så sant du holder fast ved Hans *godhet.*» (Rom. 11,22).

Nei, helvete er ikke avskaffet, men det finnes redning fra det, og denne redning er Guds *godhet* slik den er åpenbart deg i Jesus Kristus, den rettferdige, i ditt sted.

La begge deler få følge deg videre på ferden, så du innprentes, at evangeliet ikke er noe du kan tåle å miste av syne. Det er det avgjørende - for det er altså noe å frykte! Noe svært reelt. Like visst som at Gud er til! (v.28b).

Dette kan mennesket klage over, og angripe så mye det vil, og orker - det kan få det slettet ut av hver bok, det kan skremme alles munn til å tie om det, men det forandrer ikke selve saken. - Guds ord kan ikke gjøres ugyldig. (Joh. 10,35).

Her er bare ett budskap: «Omvend deg og tro evangeliet!» For her er et evangelium å ta sin tilflukt til, og finere er det knapt fremstilt noe sted, hva som forårsaket denne gjerning, at Jesus gikk til korsets død, enn det du leser i denne teksten her: «Men endog hårene dere har på hodet, er talt alle sammen.» (v.30).

**Om alle hav med blekk ble fylte, var himlens hvelv av pergament,
Og var en penn hvert strå på jorden,
Hver mann med skrivekunsten kjent,
Å skildre rett Guds kjærlighet vil tømme alle hav,
Og himlens hvelv fra bryn til bryn ei plass til skriften gav.**

Søvn!

Av J. Riddervold

Hvor vantro eller likegyldighet får makten, blir himmelen borte for menneskene, og da blir jorden alt.

Vi hørte av Jesu ord, at de siste tider skal ligne Noahs tid. «De åt og drakk, de tok til ekte og ble tatt til ekte,» inntil dommen kom over dem. «Men» - sier du - «det er jo ikke synd, det Jesus taler om her - alt dette hører jo med til menneskelivet, det er jo livets kår, dets arbeid og strev. Ja, men det er saken, at alt dette er blitt det eneste man akter

det verd å arbeide for. Og man higer etter alt det som kan gjøre livet make-ligere. Nyte, nyte livet er løsenet - man blir begjærlig etter flere og flere puter og finner dem. Men på disse bløte puter er det så såre lett å sovne inn.

Det er denne ånd vi kaller materialismens ånd. Man lever bare for dette liv, håper ikke på noen himmel og frykter ikke noe helvete.

Å, vokt dere for denne ånd med dens farlige, smittende makt.

Kom Jesus Kristus i hu! (2 Tim. 2,8)

Av N. Nilsen

Akk, at en slik formaning skal være nødvendig! At det ikke skal være selvsagt, at vi alltid bærer Hans minne friskt i våre hjerter! Han som gikk i døden for å gi oss livet, Han som har elsket oss med en evig kjærlighet, tegnet oss i begge sine hender, og som ikke glemte oss den tyngste kveld Han tilbrakte her i sin fornedrelse!

Og hvor vi trenger å komme Jesus Kristus i hu! Når det er mørkt for oss, når vi går under tvil og frykt og ikke vet verken ut eller inn og synes det er rent ille med oss på alle måter, måtte vi da rette vårt blikk på Jesus og Hans gjerning for oss og komme i hu, hva det betyr for Gud, at Han gav sitt liv til en løsepenge for mange - at nåden beror på Hans fortjeneste og ikke på oss!

Og når vi kjemper mot våre synder, våre onde lyster, vår verdslighet og kulde og likegyldighet, måtte vi komme i hu, at Jesus er blitt oss også helliggjørelse!

Eller når vi kjemper med Gud i bønn for noen vi holder av, men synes at alt er forgjeves, måtte vi da minnes Ham som alltid lever til å trede frem for oss, Ham hvis «lengsel etter alle står!»

Ja, se på Jesus! Se Ham i Getsemane og på Korset! Se Ham i Hans herlighet! Kom i hu, at Han har sagt: «Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er, for at de skal se min herlighet, som du har gitt meg, fordi du elsket meg før verdens grunnvoll ble lagt.» (Joh. 17,24).

**Min trøst, mitt lys, min beste venn
Og største lyst i livet,
O ha meg, ta meg ganske hen!
Deg har jeg meg hengivet;
For uten deg er verden mørk,
Et fengsel kun å kalle,
Gift og galle,
Et øde sted, en ørk,
Hvor tunge tårer falle'.**

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Forløst Av Marius Giverholt

Og Herrens forløste skal vende tilbake og komme til Sion med frydesang, og evig glede er det over deres hode; fryd og glede skal de nå, og sorg og sukk skal fly. Jes. 35, 10.

Hvilket håp, hvilken liflig utsikt fra jordens strid og nød, dens smerte og tårer. Her må hjertet sukke over synden, her går vi bøyet under korset. Men der skal alt være glemt for evig. Sukk og sorg skal fly ifra oss, for vi ser Ham som vår sjel elsker. Vi er hos Ham, vi hører Hans røst, og hva mangler vi så mer? Nei, i Jesu favn er sjelen stille, Hans salighet har fylt mitt sinn.

Å, lær meg å vente på min Frelsers time. Lær meg å lide med deg, Jesus! All trengsel er for intet å regne mot himmelens herlighet

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets giror**: 9722 22 65588

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org